

*Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. <sup>21</sup>Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől. <sup>22</sup>Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Kiihatjuk. <sup>23</sup>Erre ő ezt mondta nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette. <sup>24</sup>Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. <sup>25</sup>De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmek, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk. <sup>26</sup>De közöttetek ne így legyen, hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, <sup>27</sup>és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. <sup>28</sup>Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. Kedves Testvéreim!*

A napokban zajlanak a középiskolai felvételi vizsgák szóbeli részei. Az egyházi gimnáziumokba jelentkezők számára lelkesítő ajánlás is szükséges, és ilyenkor jönnek a megkeresések a gyülekezeti tagok részéről, hogy írjam meg ezeket az ajánlásokat. De ki kér meg? Nagyon ritka, amikor maga a diák kéri ezt az ajánlást. Néhány esetben a diák jön valamelyik szülővel, egy-egy esetben a nagyszülő, vagy az édesapa intézi, de a legtöbb megkeresés az édesanyák részéről érkezik. Nyilvánvalóan nem véletlenül, és nincs is ezzel semmi baj. Amikor a gyermekük jövőjéről van szó, akkor az édesanyák azok, akik minden követ képesek megmozgatni, akik bármeddig képesek elmenni, és időt, energiát nem kímélve szeretnék biztosítani a gyermekeik számára a jövőt. Ugyanakkor azt is látom, éppen ennél a középiskolába készülő korosztálynál, hogy nem a szülők döntenek helyettük. A szülő csak képviseli a közösen meghozott döntést, mert a fiatal még nem meri ezt megtenni. Nem azért mert bizonytalan, hanem azért mert bátortalan kimondani: én ezt szeretném.

Mai igénkben egy édesanya áll Jézus előtt, háta mögött két fiával. Nem tudjuk, hogy mennyi idősök ezek a gyermekek, azt feltételezzük, hogy Jakab és János a fiatalabb tanítványokhoz tartozott. A szószóló az anya, aki igyekszik protezsálni a fiait, biztosítani számukra a jövőt, méghozzá egy olyan jövőt, amelyben egészen komoly vezető szerepet kaphatnak.

Sokszor elsiklunk ennek a történetnek több érdekes részlete felett. Általában csak a tanítványokra és Jézus reakcióira figyelünk. Most viszont álljunk meg ennél az édesanyánál, és az ő kérésénél, mert egyáltalán nem mellékes mindez.

*Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. <sup>21</sup>Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől.*

Két dolgot figyelhetünk meg: az első, hogy ez az anya hisz Jézusban. Fontos még azt is látni, hogy mielőtt ez a jelenet megtörténik, Jézus tanítványaival közli, hogy Jeruzsálemben mi fog vele történni: meghal, majd feltámad. Ennek az anyának a reakciója nem az, hogy ugyan már nem történhet ez meg veled. Nem is az, ami máshol a tanítványoké, akik nem értenek semmit. Ez a nő tökéletesen érti mi fog történni. Tudja, hogy kicsoda Jézus: leborul előtte, és kérésében az Isten eljövendő országáról beszél. Nem földi hatalmat kér fiainak, hanem biztosítani szeretné a helyüket a mennyek országában, azt szeretné, ha ott is Jézus közelében lehetnének, ha ott is – ahogyan itt a földön, a legszűkebb tanítványi kör tagjai lehetnének, közel Jézushoz. Ez az anya hisz. Hiszi azt, hogy Jézusnak erre van hatalma, hisz az Isten fiában. És ezt a hitét nem arra használja, hogy magáért könyörögjön, hanem a fiaiért jár közben. És egy fontos szóhoz érkeztünk, ez a második dolog: az anya közbenjár, fiaiért imádkozik. Magát háttérbe szorítva, Jézus lába elé borulva könyörög.

A böjt a leborulás ideje. Leborulni Jézus lába elé. De mi a legtöbbször, ha le is borulunk, magunkért könyörgünk. Hogy engem vezessen, emeljen fel, békítsen meg önmagával az Isten. Hogy én békességben, boldogságban, szeretetben és jólétben éljek. De a böjt ideje, a másokért való imádságnak az időszaka. Van-e valaki, akiért te is imádkozhatsz? Legyen az a gyermeked, a szüleid, a testvéred, a családtagod, a barátod, az ismerősöd, a munkatársad, főnököd, egy ismeretlen idegen, akit nemrég láttál, egy távoli országban élő üldözött keresztyén, az országod, a városod vezetői, egyházad lelkeszei, presbiterei, a másik gyülekezeti tag, orvosok, ápolók, tűzoltók és rendőrök...

TE kiért imádkozol? Válassz ki valakit, akire úgy gondolsz, hogy most biztosan szüksége lenne az Isten közelségére. Annyian vannak, akikért lehetne, sőt kellene leborulva esedezni.

Ez az édesanya a fiaiért könyörög, és Jézus – ha megfigyeljük nem utasítja el. Hanem tekintete az édesanyáról egyből az imádság tárgyaihoz fordul, és őket szólítja meg. A továbbiakban a történet már róluk

a két tanítványról: Jakabról és Jánosról szól. Mert a kívánság – amit Jézus helyreigazít – igazából bennük él, ők azok, akik szeretnének előrébb kerülni, akik szeretnének ott lenni az első sorban.

De ezen a Jeruzsálemben tartó böjti úton Jézus tanítja őket, ahogyan tanítja többi tanítványát is, és reménység szerint minket is.

<sup>22</sup>Jézus így válaszolt: *Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Kiihatjuk.* <sup>23</sup>Erre ő ezt mondta nekik: *Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette.* <sup>24</sup>Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré.

Itt már egyértelmű, hogy egyfajta pozíció keresésről, az azért való harcról zajlik a beszélgetés Jézus és a tanítványai között. Az Isten országában ki lesz az első. Ez a kérdés nem csak Jakabé és Jánosé, a többi tanítvány is ugyanígy gondolkodik, mert mindenki így gondolkodott arról, hogy ha majd eljön a messiás, és eljön az ő országa, akkor lesznek elsők és lesznek utolsók. Természetesen mindenki az elsők között akart lenni. Egy fejezettel korábban Péter mondja: „*Nézd, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged. Mi lesz hát a jutalmunk?*”

Igen, az ember ezt nézi. Mi lesz a jutalmam, velem mi lesz, én áldozatot hozok, én böjtölök, imádkozok... mi lesz velem? Mi lesz a jutalmam.

Jézus válasza Péter számára is, Zebedeus fiai, és a többi tanítvány számára is ugyanaz. Nem azt mondja, hogy nem lesz jutalom, hanem az odáig vezető útról beszél. Arról, hogy mindezt nem lehet kiérdemelni. Nem azért fogják megkapni, mert annyi jót tettek, nem azért, mert végigböjtölték az életüket, nem azért, mert kiérdemelték. Hanem azért, mert Ő utat nyitott nekik. Ugyanakkor Jézus arról is beszél, hogy ez az út nem egyszerű, ez az út a szenvedéseken, nehézségeken át vezet. Az emberek megvetésén, gúnyolódásán, köpdösésén... ahogyan az övé... az ő útja a tanítvány útja... az ő keresztútja jól példázza, hogy milyenek kell lenni a tanítvány útjának...

*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.* Mondja Jézus egy hasonló szituációban néhány nappal korábban. Most, a tanítványok rangvitáját nézve így szól:

*Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmek, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk.* <sup>26</sup>*De közöttetek ne így legyen, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok,* <sup>27</sup>*és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.* <sup>28</sup>*Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.*

Jézus szolgálata a halálig vezetett. Ő annyira szerette az embert, hogy az életét adta. A tanítványok ekkor még ezt ne láthatták. Hallották ugyan – ahogy mondtam már – Jézus többször beszélt nekik erről, de még nem értették, még nem tudták, hogy mit is jelentenek mesterük szavai. De később, már a húsvéti események, a kereszt és a feltámadás ismeretében nem volt rangvita, csak egy dolog volt: a szolgálat, közösen, összefogva, a többi emberért. Ahogyan Jézus, aki kiitta a keserű poharat, a szenvedés kelyhét, amelyről először éppen mai alapigénben beszél. És Zebedeus fiainak is azt mondja: kiisszátok, ez valóban megtörtént. A tanítványok elmentek a végsőig. Mert a verseny megfordult, nem a legjobbak akartak lenni már, hanem a szolgálatban a legalázatosabbak.

Jézus a kereszten aratott győzelmet. Ami a világ szemében vereség volt, az a mi számunkra a lehetőségek megnyílása. Miről szól a böjt? Arról, hogy igyekszem a tekintetemet e felé az értem szolgáló Isten felé fordítani. Nem arra nézni, ami ezen a világon naggyá tesz, hanem azt keresni, hogy mivel szolgálhatok, azaz, hogyan és milyen módon adhatom tovább a Jézus Krisztusról szóló örömhírt, evangéliumot. Kiknek? Ugyanazoknak, akikért imádkozom.

A böjt a lemondásról szól. De nem elsősorban a húsról, az ételekről, káros szenvedélyeimről. Ezekben mindig kellene mértéket tartani, illetve nem is kellene, hogy a lemondjak róluk, hiszen nem kellene, hogy az életem részei legyenek. A böjt arról szól, hogy lemondok saját magamról, hogy másoknak szolgálhassak, nem érdekből, hanem mert mesterem példáját követem. Lássuk meg, ő hogyan szolgál! És kövessük őt.